

Ана МИЉКОВАЦ*

ПОГРЕШАН СТАВ ДРУШТВА У ОДНОСУ НА ЛИКОВНУ УМЈЕТНОСТ КАО ПОСЉЕДИЦА ПРОБЛЕМА У ЕДУКАЦИЈИ

Основно питање због чега је једна толико богата област, као што је ликовна умјетност, толико занемаривана код нас јесте – да ли нам је она као друштву потребна. Рекло би се да није.

Сматрам да су разни проблеми у едукацији основни разлог за то. Дио проблема лежи у образовном систему, дио у програмима на којима би се још требало радити, али су највећи проблем велики пропусти у образовној пракси.

Први ступањ у тој пракси чини предшколско васпитање. Ово је узрасни период када дјеца могу да се навикавају да се индивидуално, емотивно и мисаоно потврђују кроз рад. Са друге стране, ова област може да се користи као богомдана у развојном смислу: познато је колико ликовне активности помажу у развоју просторног и стваралачког мишљења (као најкомплекснијег, и у том смислу најпожељнијег). Насупрот томе, у нашим установама се још увијек код васпитача могу наћи трагови заостале праксе: дјеци се прије саме активности даје слика као узор за рад, васпитачи цртају шаблон који касније дјеца попуњавају, дјеца немају потребну слободу при раду јер морају да пазе на одјећу, тепихе, завјесе... Посебан проблем је незаинтересованост заједнице за нове, веома позитивне тенденције у свијету из ове области, гдје у већини вртића постоје ликовни атељеи за дјецу у којима раде посебно обучени васпитачи, атељеисти који су задужени за стручну припрему и реализацију свих ликовних техника предвиђених за овај узраст (примјер: Ређо Емилија- Италија). У овим вртићима се већина едукативних садржаја остварује управо кроз разне видове ликовних активности.

* Ана Миљковац, академски вајар

Други ступањ је почетак основне школе, до четвртог разреда. Могло би се рећи да статус предмета *Ликовна култура* у овом периоду у сваком одјељењу зависи од учитеља. Овдје имамо скалу од потпуног занемаривања предмета, на часовима *Ликовне културе* учи се математика или неки други „важнији„ предмет, до правилног вредновања предмета и подстицања љубави према ликовној и осталим врстама умјетности. Ако бисмо пратили све степене ове скале, могло би се закључити да је ово ипак изузетак од правила.

Трећи ступањ, основна школа од четвртог до осмог разреда. У овом периоду дјеца предају најбоље, за ову струку едуковане особе. Тек у овом периоду дјеца се сусрећу са практичарима који могу да одговоре на све задатке које ова специфична струка захтијева.

Иронија јесте у томе што је ово период у коме су ученици, због специфичности које прате овај узраст, најмање заинтересовани за рад.

У средњој школи се обично губи свака веза са ликовном умјетношћу јер је акценат на стручним предметима. Ово обично бива најлакши предмет из кога се ништа не учи, а добијају се добре оцјене. Дјеца тиме губе навику да се ликовно изражавају, уџбеници остају нови и неотворени, а задница не добија у перспективи образовану ликовну публику.

Да бих затворила овај круг на највећој образовној степенаци, говорићу о онима који треба да „сију клицу“ о будућим васпитачима. Они једноставно у току студија немају довољно праксе. Први велики проблем је у томе што је предмет *Методика ликовне културе* сведен на један семестар. О томе колико је тај период недовољан за апсолвирање основних и неопходних садржаја, не треба ни расправљати. Други проблем је бројност студената, од деведесет до сто двадесет. Овај проблем је веома изражен када студенти треба да раде вјежбе јер се просто не могу тако организовати да довољан број сами реализују у вртићима. озбиљни пропусти из овог периода одмах се манифестују код првог.

Предлажем да се због тога прво крене од образовања васпитача. Предмет *Методика ликовне културе*, као и *Ликовна култура*, морао би имати бар по два семестра на групи за Предшколско васпитање. На специјалистичким студијама у Никшићу, требало би отворити посебан смјер гдје би дипломирани васпитачи могли да се образују за звање атељеисте. На овај начин би се за почетак ријешили проблеми реализације ликовних активности у предшколским установама. Слично, код смјера *Разредна настава*, треба извршити промјене које би касније позитивно утицале на рад учитеља. О начинима рјешавања проблема у основној школи до осмог разреда и у средњој школи треба посебно размишљати.

Ana MILJKOVAC

WRONG SOCIETY ATTITUDE TOWARDS ART
AS A RESULT OF PROBLEMS IN EDUCATION

Summary

Educational practice serious issues result in inadequate community's position towards Fine Art as a whole. At all the levels there are specific problems, so the ways of their resolution are unique and specific.

Therefore, I propose to start with the teachers' education. Subject Methodology of Fine Art but subject Fine Art Culture, as well should be represented with at least two semesters with the Group of Preschool education. Within the Specialist studies in Niksic a separate course should be initiated to provide the graduated teachers with education, graduation in Studio Artist. To start with, the problem concerning realization of Fine Art activities in the preschool institutions would be overcome.

Similarly, with the Teaching Course the changes should be executed in order to gain positive effects upon teacher's daily work. These problems resolution in elementary schools up to eight grade and in the secondary schools should be treated separately.

